

Ötvenhárom településről érkeznek a gyerekek

Csapi község Nagykanizsa és Zalakaros között, kb. félúton, de Zalakarossal közvetlen határos területei is vannak. Beszélgető partnereim: Dr. Tóth László (állatorvos) tiszteletdíjas polgármester, akit mindenki csak Dokinak szólít, és az intézmény igazgatója, Kiefer Károly.

– Polgármester úr állatorvos, egy kft-t is vezet... De mikor került kapcsolatba a közigazgatással?

– Már a rendszerváltás előtti utolsó ciklusban tanácsstag voltam, 1990-től pedig polgármeste-

re vagyok a községnek.

– Polgármester úr is ide járt iskolába annak idején?

– Igen. Abban az időben olyan iskolája volt Csapinak, hogy az alsó 1-4 évfolyam alkotott egy osztályt, és a felső 5-8. évfolyam egy másikat, összesen kb. 80-90 fővel. Nem volt az rossz dolog. Aki tehetséges és szorgalmas volt, az én korosztályomból, azok mind „kihúztak” a sorból, és elérték a céljaikat. 1973-ban aztán a Nagyrécsére való körzetesítés miatt itt nálunk megszűnt az iskola. Kotnyek István megyei oktatási felügyelő kezdeményezésére az akkori megyei tanács döntése alapján 1973-ban alapították ezt az intézményt hátrányos helyzetű gyerekek számára. Először óvodával és alsó tagozatos osztályokkal indult. A felső tagozatosaink továbbra is Nagyrécsére jártak ebből az intézményből is. Majd 1990-ben a nagyrécsesi testület megszüntette az iskoláját. Döntési kényszerben voltunk. Úgy döntöttünk, fel-

vállaljuk, amiről Nagyrécsce lemondott, így intézményünk kiegészült a felső tagozatos osztályokkal. Négy évvel ezelőtt pedig beindult a szakiskolai képzés is.

A rendszerváltozás óta permanens fejlesztésben vagyunk. 1995 óta létesült a tornaterem, beépítettük a korábban lapos tetőre a tetőteret, és felépítettük a kollégiumot is. Több mint egymilliárd forintot fordítottunk erre. A legutóbbi a kastély-kollégium 615 millió forintos felújítása volt.

– Az igazgató úrral folytassuk a beszélgetést! Ön mikor járt először Csapiban?

– 1975-76-ban, ugyanis eredendően Tolna megyei vagyok. Nagyrécsce lett az első munkahelyem, a feleségem zalakomári születésű, szintén pedagógus. 1981-ben kerültem Csapiba, amikor a csapi iskola a nagyrécsesi iskola tagiskolája lett.

Én tagiskola-vezetőként kerültem ide, iskolaigazgató a rendszerváltás után lettem.

– **Az iskola, tulajdonképpen azóta folyamatosan fejlődik.**

– Éppen a napokban beszéltünk a polgármester úrral egy fejlesztési lehetőségről, amivel számolnunk kell az elkövetkezendő időkben. Az országos tendenciával ellentétben ugyanis nálunk emelkedik a tanulók létszáma. A létszámemelkedés az intézmény szempontjából pozitív dolog, ugyanakkor sajnos azt jelenti, hogy a hátrányos helyzet nem csökken Magyarországon.

– **Ha jól értettem, ide már óvodás korban bekerülhetnek a gyerekek...**

– Igen. Az óvodánkban jelenleg huszonhat kisgyerek kap ellátást.

Tudni kell, hogy a mi intézményünkbe ötvenhárom településről érkeznek a gyerekek, három megyéből (Vas, Zala, Somogy). Bentlakásos intézmény vagyunk, ami a következőképpen működik... Hétfőn reggel iskolabuszok hozzák az iskolába a gyerekeket (saját kisbuszok, bérelt Volán-buszok, és magán autóbusz), egyrészt saját lakóhelyükről, másrészt a nagykanizsai buszpályaudvarról, ahová a falujukból beérkeznek. Vannak köztük óvodások, általános iskolások és szakiskolások is. A gyermekeket pénteken este vagy szombaton utazzatjuk haza.

– **Megkérdezhetem, hogy ezeknek, a gyerekeknek a zöme roma származású?**

– Nyugodtan megkérdezheti, kb. a gyermekek 70%-a a roma származású. Iskolánkat a szülők keresik meg. A jelentkezés ide önkéntes, aki ide akar jönni iskolába, azt szívesen fogadjuk. Hétfőtől péntekig térítési díj nélkül ellátjuk a gyerekeket az iskolába és a kollégiumban mindenel, beleértve az iskolai tanszereket, tornafelszerelést, teljes napi étkezést. Ezért is keresnek meg bennünket a társadalom periferiájára szorult családok, akiknek nagyon nagy segítség, hogy itt jó helyen tudhatják a gyerekeiket, és nem kell attól tartaniuk, hogy állami gondozásba kerülnek. Ugyanakkor azt is tapasztalják, hogy a gyerekek itt jól érzik magukat. Itt jegyzem meg, hogy nem egy olyan szülő van, aki itt végzett valamikor, és ide hozza a gyerekeit is. Ő már bizonyára tudja, annak idején milyen pluszt kapott itt, és szeretné a gyerekeinek is ugyanazt nyújtani.

Ami a létszámot illeti, osztályonként 20 és harminc fő közötti az elsőől nyolcadikig. Majd következik a 9 és a 10. évfolyam, a szakképzés elő-

készítése, maga a szakképzés a 11-től a 13. évfolyamig történik. Egyelőre csak két szakmára képezzük a gyerekeket: kőműves és szakács.

Még fontos megjegyezni, hogy nyitott iskola vagyunk olyan szempontból, hogy ide bármikor be lehet kerülni tanév közben is. Illetve bár-

mikor el is lehet hagyni az iskolát. Nyolcadik vagy a 10. osztály elvégzése után jelentkezhetnek középiskolába is, ha a tanuló valami más szakmát szeretne választani, mint ami itt rendelkezésre áll. Ugyanakkor minden kollégistánk lehetősé-

get kap rá, hogy tanulmányai befejezéséig innen, a kollégiumból járjon be Nagykanizsára a középiskolába vagy szakiskolába.

De a szakképzés kapcsán még valamiről szólnom kell... Nemrég alakult meg Nagykanizsán a TISZK (Térségi Integrált Szakképző Központ). Iskolánk tagja ennek a Szakképző Központnak, melynek már a közeljövőben is igen nagy jelentősége lesz. Az egyik jelentősége abban áll, hogy a szakképzési hozzájárulások oda folynak be, s ott gondoskodnak arról, hogy a számunkra szükséges eszközök megvásárolhatóak legyenek. Másik pedig az, hogy a kor változó követelményeihez rugalmasan igazodó szakember képzés valósuljon meg.

– **Látom, szép nagy tornatermük, sportudvaruk van... Van lehetősége a gyerekeknek a fizikumuk fejlesztésére is...**

vannak még gyermekfelügyelők és a technikai dolgozók. Az intézményünk összes alkalmazotti létszáma 54 fő.

– **Könnyű ide bekerülni a tanterületbe?**

– Nem. Annál is inkább nem, mert most épp telített a létszám. Jelentkezők azonban mindig többen vannak, mint ahány álláshelyet be lehet tölteni. Ilyenkor nekem az a legfontosabb, hogy az illető lehet szó legnemesebb értelmében pedagógus legyen. A diploma nem elég. Sokkal fontosabb, hogy egy pedagógus tudjon beszélni a gyerekek nyelvén, tudjon velük bábni, de főképpen szeresse őket, kitartó legyen, és az eset-

„A múlt században a gr. Niczky Malvin és Melánia nevezetű tencsényi birtokos család épített itt vadászkastélyt, s honosított meg komoly szőlőtermesztést. Az önkormányzat megalakulása után az infrastruktúra jelentősen fejlődött a településen. Kiépült a vezetékes ivóvíz hálózat, a lakások kb. 1/3-a telefont kapott, felújításra került a ravatalozó, új járda épült, a régit pedig felújították. 1999 végére átadásra került a vezetékes gáz. Büszkék vagyunk a XIX. században épült kastélyunkra, mely 1972 óta általános iskola és diákotthonként üzemel.”

– Így igaz... Emellett az állmunk, hogy legyen egy saját úszómedencénk is. Az iskolánk tetején napkollektorok vannak elhelyezve, amivel a napi használatra a szükséges meleg vizet elő tudjuk állítani, így is jelentős mennyiségű villamos- és gázenergiát takarítunk meg. Sokat kell még ehhez osztani-szorozni, az intézménynek ugyanis rentábilisan kell működnie, ezért felelős az önkormányzat, pontosabban az Intézményfenntartó Társulás, és felelősek vagyunk mi is. Emellett igénybe vesszük a Nagykanizsa Kistérség Többcélú Társulásának segítségét is.

– **Mint hallom, az intézmény diákjai szinte többen vannak, mint a falu lakói... Hány pedagógus dolgozik itt?**

– 280 tanuló van, s ehhez huszonnyolc pedagógus. Ezen felül

leges kudarcok ne vegyék el a kedvét. Ez mindennek előtt van! Ha egy gyerek megérzi, hogy az a nevelő nem szereti, akkor vége mindennek. Ugyanakkor azt is látnia kell az ide jelentkezőnek, hogy nem lesz könnyű a dolga. Bizony volt olyan bejelentkező, hogy ki sem hült a motor az autójába, és már indította is újra. Nem sirtunk utána.

– **Én úgy látom, önök ezekért, a gyerekekért vannak... Azokért a gyerekekért, akik e nélkül az intézmény nélkül elkallódnának, vagy legalább is sokkal kevésbé lennének felkészültek ahhoz, hogy megállják a helyüket az életben. Szép feladat, elismerésre méltó!**

– gi –